

19% KANS OP GELUK

Yvanka van der Zwaan

19% kans op geluk

the house of books

© Yvanka van der Zwaan, 2018
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2018
Omslagontwerp: Bij Barbara, Amsterdam
Foto auteur: © Yvette Kulkens
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 52436
ISBN 978 90 443 52443 (e-book)
NUR 301

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alles hat ein Ende, nur die Wurst hat zwei
(Duitse hit uit 1986)

‘Ik begrijp het gewoon niet zo goed.’ Katja leunt met haar elleboog op tafel en probeert ondertussen met haar andere hand een handvol nootjes uit een bakje te graaien. De helft rolt over de tafel. Ik veeg ze bij elkaar en gooi ze terug in het bakje.

‘Thijs ging bij jóú weg en nu wil hij de papieren niet tekenen. Waarom niet? Het is al bijna een jaar geleden dat jullie uit elkaar gingen.’

‘Ja, het is om gek van te worden. Hij leest gewoon de stukken niet of reageert niet.’ Ik hoop dat ze er niet verder op ingaan. Zouden ze dit argument pikken? Ik gooi er nog iets in. ‘Zo kan ik toch ook niet verder?’

‘Verder met wat?’ Katja trekt haar wenkbrauwen op. ‘Verder met werken, verder met thuiszitten, verder met koken, verder met wassen, verder met...?’

‘Ja, ja, ja, ik weet wel dat jij vindt dat ik een wild vrijgezellenleven moet gaan leiden maar dat is gewoon echt niets voor mij. Ik ben helemaal oké zo. Ik heb niets of niemand nodig.’

‘Wat Katja bedoelt...’ Jiske vouwt haar handen zoals ze altijd doet als ze de mediatorrol op zich neemt. ‘Is dat nu het beter gaat met Cléo, je jezelf ook wel weer wat mag gunnen. Toch?’ Katja knikt instemmend.

‘Het gaat écht heel goed met Cléo,’ beaam ik. ‘Ze is niet meer zo verdrietig dat Thijs is weggegaan omdat ze ziet dat het met mij ook goed gaat. We hebben het echt gezellig samen. En bovendien, ik neem een slok van mijn wijn, heb ik een huis en

werk. Wat wil een mens nog meer?’

‘Wat is dat nou voor troosteloze redenering: ik heb een huis en ik heb werk?’ Katja’s ogen zijn groot van verontwaardiging. ‘Je woont niet in een ontwikkelingsland, dat je al blij mag zijn als je iedere dag na twintig kilometer lopen een halve emmer met water op je hoofd kunt zetten. Je mag best wat meer eisen stellen aan je leven, Ava. Over een jaar of vier gaat Cléo op kamers en dan zit jij met je mooie blonde koppie nog steeds in dit jaren dertig negen-onder-één kap huis, het hele weekend series te *bingewatchen*.’

Katja is typisch zo iemand die voor anderen een groots en meeslepend leven dicteert en ondertussen zelf het meest gematigde leven denkbaar leidt. Dat is dan tegelijkertijd ook haar grootste frustratie, dat gematigde leven. De vraag is of ze ooit een gelegenheid gaat creëren om zelf het wilde leven te leiden dat ze voor ogen heeft.

‘O, heerlijk lijkt me dat,’ zucht Jiske.

‘Jezus, wat een saaie vriendinnen heb ik ook.’ Katja slaat het laatste restje wijn in haar glas in een teug achterover en schenkt het glas vervolgens demonstratief vol tot aan de rand. ‘Je moet alles eruit halen als je de kans hebt. Als ik Menno op een dag heb geloosd, dan ga ik echt helemaal los. Ik zou echt iedere vrijdag...’

‘Ja, we geloven je direct,’ valt Jiske Katja in de rede. ‘Maar waar hadden het over? O ja, dat convenant.’

Ik sta snel op en pak een van de lege bakjes van tafel. Dat moet van tafel en naar de keuken. Bakjes moeten gevuld zijn of weg. ‘Iemand nog wijn? Of zal ik even iets in de oven gooien? Wat doen jullie met het eten?’

Jiske en Katja wisselen een blik. ‘Ava? Wat is er met dat scheidingsconvenant?’ Jiske kijkt me streng aan. ‘Ava?’

‘Ik heb nog een nieuwtje!’ Dat zal ze wel afleiden. Ze zullen het toch niet begrijpen.

‘Vertel!’

‘Ik krijg een nieuwe baas. Een vrouw.’

Ik denk aan de mail van vandaag. ‘Sophie de Brau wordt de nieuwe manager van YourEvent Nederland. Jarenlange ervaring, vier jaar op het hoofdkantoor in Londen, innovatie-expert bla bla bla.’ Eerst kondigde het hoofdkantoor afgelopen maandag een reorganisatie aan, om de organisatie weer ‘financieel gezond te krijgen’ en nu krijgen we ook nog een nieuwe manager. Eentje die gek is op innovatie.

‘Dat zou tijd worden ook,’ vindt Katja. ‘Jullie zitten al maanden lekker te *freewheelen* zonder leidinggevende toch?’

‘Echt niet, ik werk misschien wel harder dan hiervoor. We moeten nu zelf ook de onderhandelingen doen over de evenementen. Tenminste, dat is de bedoeling. Maar het regent niet echt aanvragen.’

‘Denk je dat ze komt om te saneren? Maak je je zorgen over je baan?’ Jiske kijkt me bezorgd aan. ‘Ik bedoel, jullie hebben niet veel projecten gehad het afgelopen jaar toch?’

Ik glimlach haar zorgen weg. ‘Absoluut niet. Ik maak me helemaal geen zorgen.’

‘Ja ja...’ Katja kijkt bedenkelijk.

‘Ik werk er het langst, dus ze kijken wel uit om mij te ontslaan. Dat is veel te duur. Bovendien hanteert het hoofdkantoor altijd het principe *last in first out*. Dus.’

‘Nou gelukkig maar dan,’ zegt Jiske. ‘Niets aan de hand.’ Ze begint een verhaal over het onderwijs en hoe oneerlijk daarop bezuinigd wordt.

Ik neem een slok wijn en zie dat ze een kussen pakt en onder haar billen legt.

‘Hier, neem deze maar.’ Ik trek het kussen onder haar vandaan en geef haar een ander kussen. ‘Dit kussen is niet voor in de stoel. Dit is een bankkussen.’

‘Oké, en nu terug naar dat scheidingsconvenant.’ Jiske laat zich ook nooit eens lekker affeiden.

‘Nou ja, het zou kunnen dat er de afgelopen weken een klein

discussietje was tussen Thijs en mij. Ik heb wat eigen clausules aan het convenant toegevoegd en hij heeft daar moeite mee.'

'Wat voor clausules?' Het glas dat ze net aan haar lippen wilde zetten, blijft even hangen.

'Ik heb wat gehoord, en misschien had ik dat niet moeten horen, maar ik heb het nou eenmaal gehoord.' Typisch Thijs om zo keihard te gaan zitten bellen voor de deur dat ik letterlijk het hele gesprek kon verstaan. 'Ik kan het er nu niet bij hebben, Nat,' had hij tegen haar gezegd. 'Het is nu gewoon een heel slecht moment en het zal Cléo ook rauw op haar dak vallen. Je blijft gewoon aan de pil hoor.' Ik wist genoeg.

Thijs en ik ontmoetten elkaar bijna zeventien jaar geleden op een feestje bij vrienden. Iedereen vond ons een geschikte match behalve wijzelf. Achteraf zou dit gedeelde inzicht een van de beste momenten in onze relatie blijken. *Opposites attract*, zeggen ze. Dat zal wel, maar dat maakt het nog niet een geschikte basis. Een bunzing en een dwergkonijn zijn ook *opposites* maar dat gegeven zal het konijntje niet redden als de bunzing honger heeft. Thijs is geen slecht mens. Hij is niet permanent de bunzing. Soms was hij ook het konijn en ik de bunzing. Vorig jaar werd hij verliefd op Natalja, de vroegere oppas van Cléo. De dag nadat hij het ons vertelde, trok hij bij haar in.

'Ik heb een passage toegevoegd in het ouderschapsplan. Omdat ik denk dat de oppas kinderen wil.'

'Ze is jullie oppas niet meer, hè Aaf. Ze is de vriendin van Thijs, de stiefmoeder van Cléo.' Katja wrijft het er nog maar even in.

'Ik heb een non-voortplantingsclausule aan het convenant toegevoegd. Gewoon een klein stukje tekst dat we ons niet met anderen zullen voortplanten. Wie hierbij in gebreke blijft, betaalt de ander 34.000 euro. Puur symbolisch.'

'Ja tuurlijk, anders had je wel echt een hoog bedrag genoemd.'

Katja stikt bijna van het lachen, maar Jiske kijkt me met grote serieuze ogen aan.

‘Waarom zou je dat doen? Dit kan toch niet? Dat is toch juridisch ook helemaal niet haalbaar? Heb je dit überhaupt wel uitgezocht?’

Ik schud van nee. ‘Het is gewoon niet goed voor Cléo en ook niet voor hem. Hij heeft geen eigen geld en dan gaat ie maar zitten verwekken en hij neemt al niet eens zijn verantwoordelijkheid voor het kind dat ie al heeft.’

‘Eigenlijk is het echt briljant dit, Jiske, dit verzint toch alleen Ava? Een papieren castratie.’ Katja heeft inmiddels de tranen over haar wangen lopen van het lachen. Ik snap niet waarom. Het is totaal niet grappig.

‘Nou, zo raar is het niet hoor. Fokkers doen dat ook met puppy’s van rashonden. Die gaan met acht weken naar hun nieuwe eigenaar en zijn te jong om dan al te castreren, maar je mag er niet mee fokken. Anders betaal je een boete.’

‘Thijs is geen rashond.’ Jiske zit nu in haar psychologenrol en controleert of de harde waarheid achter haar woorden wel tot me doordringt.

‘Ja duh, dat weet ik ook wel. Ik bedoel gewoon even ter vergelijking dat dat soort contracten wel bestaan. Bij dieren. En 30% van de gescheiden mannen begint opnieuw aan kinderen met hun nieuwe partner.’

‘Serieus? Een derde? Weet je dat wel zeker?’

‘30% is niet precies een derde.’

Katja rolt met haar ogen. ‘Ja, Pythagoras, dat weet ik maar ik bedoel: *holy shit*, wat veel. Ik ga Menno denk ik nu al zo’n non-voortplantingsclausule laten tekenen. Want achteraf wordt het een stuk lastiger. Kijk maar naar Thijs. Hoe reageerde hij eigenlijk precies?’

‘Hij zei dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Dat hij dat nog lang niet wilde. Dat het nu ook niet goed voor Cléo is. Maar

hij kan me niet beloven dat het nooit gebeurt. Dan weet je dus genoeg. Als ik niets doe, is er over een jaar een baby. Dus hij móét die clausule tekenen.'

Jiske en Katja wisselen een korte, bezorgde blik.

‘Fijn dat je even opneemt Ava, ik dacht net: Ava die is óf haar telefoon kwijt óf ze heeft geen zin in haar moeder. Hahaha... ja, het kan alle twee natuurlijk hè!’

‘Ik kon niet direct opnemen want ik ben aan het rijden.’

‘Oh, alsjeblieft, kijk uit. De vriendin van de dochter van tante Herma heeft op die manier vier kuikentjes overreden. De veren zaten nog weken onder de ruitenwissers. Vreselijk.’

‘Mam, ik bel *handsfree*, het gaat prima. Hoe gaat het?’

‘Nou, er speelt weer van alles. Ik heb op het moment zoveel op mijn bordje, zoveel leed om me heen. En iedereen verwacht iets van me. Af en toe word ik er doodmoe van. Maar hoe is het daar? En met Cleopatra?’

Ik ben blij dat Cléo niet bij me in de auto zit.

‘Ik moet het een beetje kort houden vandaag, mam, want ik ben zo op kantoor en ik wil niet te laat komen.’

‘Mia van hierachter, die is nu definitief palliatief. Dus dat ze doodgaat.’

‘Ja, ik weet wat palliatief is.’

‘Nou, dat brengt je wel even met beide benen op de grond hoor. Dat je bij jezelf denkt: wat zit ik hier nou te stressen over de scheiding van m'n dochter? Dan komt écht leed ineens wel heel dichtbij.’

‘Ja, dat zal wel, ja.’

Niemand kan de dingen zo goed in verhouding plaatsen als mijn moeder. Ik hoef daardoor nooit bang te zijn dat ik doorsla

in zelfmedelijden. Er is altijd wel iemand die wat ergers heeft. En dat hoeft niet eens altijd mijn moeder zelf te zijn. Zo vertelde ik haar laatst dat Astrid, een oud-collega van mij met drie kleine kinderen, uitgezaaide borstkanker heeft. En toen kende zij iemand, via via, bij wie de bliksem was ingeslagen. Hele gezin dood.

‘Maar goed, met Mia kunnen we nog heel wat te stellen krijgen. Die heeft die ene slopende ziekte, kom, hoe heet dat ook weer? O ja, MS! Nou, die kan straks niets meer zelf en drie keer raden wie er dan alles mag gaan doen? *Moi!*’

‘Maar waarom moet jij dat dan precies doen? Ik bedoel, zo goed ken jij die vrouw toch helemaal niet? En anders kan iemand anders in de buurt haar misschien ook helpen?’

Ik parkeer mijn auto op mijn vaste plek op het parkeerterrein bij kantoor.

Ze lacht. ‘Iemand anders mij helpen? Nee, Ava, dat is een naïeve gedachte, dat weet je zelf ook wel. Als ik één ding heb geleerd van het overlijden van je vader, is het wel dat als het erop aankomt je het allemaal zelf moet doen. Uiteindelijk kun je op niemand rekenen, onthoud dat.’

Ze pauzeert even. ‘Kijk maar naar Thijs.’

Daar gaan we weer, denk ik. Wanneer zou ze nou eens eindelijk ophouden over hem?

‘Thijs is al bijna een jaar mijn ex, mam!’

‘Ja, gelukkig wel. Want Thijs, daar had je niets aan. Altijd maar met zichzelf bezig. Net als die familie van hem. Omdat die familie Von Bruckenfock veel geld heeft, denken ze overal mee weg te komen. Maar niet bij ons. Wij accepteren geen leugens.’

‘Wij’, dat zijn mijn moeder en ik. Ze ziet ons graag als een daadkrachtige onafhankelijke entiteit.

‘Die mensen dachten altijd al dat ze meer waren als wij,’ vervolgt ze.

‘Dán wij, mam, dan wij.’

‘Dat zeg ik toch. Maar straks voor de hemelpoort zijn we allemaal gelijk. En dan gaat het erom hoe je hebt geleefd en wat je voor anderen hebt gedaan. Nou, ik kan je nu al wel vertellen, dat wordt geen prettig gesprekje voor mevrouw Von Bruckenfock. Die zou zo’n Mia aan haar lot hebben overgelaten en zijn gaan golfen. Een stelletje egoïstische, narcistische...’

‘Ja, zo is het wel genoeg, mam, ik wil niet dat je zo over de ouders van Thijs praat. Dat is voor Cléo ook niet leuk als ze dat hoort. Het is wel háár egoïstische vader en het is háár narcistische oma.’

Mijn moeder lacht.

‘Wat gebeurd is, is gebeurd en we gaan nu weer verder. Thijs heeft zijn eigen leven en ik het mijne, en dat is prima zo.’

Ik schakel de motor uit, pak mijn laptop en tas, klem de telefoon tussen mijn oor en mijn schouder en probeer zo de auto uit te komen. Wat nog niet zo makkelijk gaat met een kokerrok aan.

‘Ja, dat zal wel, maar jouw vader was heel anders. Die kwam na zijn werk thuis en dan rende hij naar me toe. Wat hield ik van die man. En wat hield hij van mij en van jou. Hij zwaaide je vaak boven z’n hoofd en dan deden jullie “vliegtuigje”. Jij gilte dan van plezier met dat blonde krullenkoppie van je en dat hoge schrille stemmetje dat je toen al had.’ Even valt ze stil. ‘Maar goed,’ gaat ze dan resoluut verder, ‘die moest zo nodig ziek worden en doodgaan. En toen was ik alleen en moest ik het maar allemaal zelf zien te rooien. Achteraf had ik misschien iemand moeten zoeken. Maar dat is altijd achteraf. Ik was zo druk met jou dat ik er nooit over nadacht. Dat was in die tijd ook niet zo vanzelfsprekend. Wat had ik moeten doen? Tussendoor een briefje bij de supermarkt ophangen: “Aantrekkelijke weduwe met kleuter zoekt man met goed gevulde portemonnee zodat ze uit de zorgen is”?’ Een diepe zucht. ‘Maar jij moet dat wel doen, hoor Ava, je moet niet alleen blijven.’

‘Mam, ik ben helemaal oké. Ik heb geen man nodig.’

‘Ja, dat zei ik ook altijd.’

‘Ik moet nu ophangen, want ik sta voor de deur van kantoor.
Dag mam, ik spreek je snel weer!’

3

‘Welkom, welkom allemaal. Wat fijn dat jullie allemaal even de tijd hebben genomen om naar deze bijeenkomst te komen.’ Ze is kleiner dan ik dacht, maximaal een meter vijftien, schat ik.

‘... leuk jullie allemaal te ontmoeten. Ik weet wat ze over mij in dit “wereldje” zeggen maar dat valt ontzettend mee.’

Ik kijk naar Koen. Koen kan niet tegen aanhalingstekenmensen. Een paar jaar geleden moest hij voor een van onze belangrijkste klanten een bedrijfsjubileum organiseren. Die man zat om de zin met vier vingers in de lucht te maaien. Aldus Koen. Toen heeft hij zich van het project laten halen en kreeg Wendy de klus. Wendy kan heel goed met aanhalingstekenmensen.

‘... en samen met jullie een stip op de horizon gaan zetten. Want ik houd van samen, van teams, van verbinden, van aanvullen, van dynamiek. Geen losse pionnen maar een onlosmakelijk geheel van elementen.’

Ik heb eigenlijk al een hele tijd niet meer geschaakt. Dat zou ik weer eens moeten doen. Met Thijs heb ik het wel eens geprobeerd maar die zegt hardop ‘paardensprong’ als hij het paard verzet en vraagt steeds dingen als ‘mocht je met de loper nou ook schuin?’. Winnen voelt dan net als vérspringen met een kleuter.

‘... en daarom vind ik het een ontzettende uitdaging om van dit mooie bedrijf met fijne mensen weer een spetterende en goedlopende tent te maken. We gaan ervoor!’

DZIIIIING! Een metalig geluid klinkt door de zaal en op het

scherm achter Sophie de Brau verschijnt een bureaublad. Sophie kijkt naar een collega en die doet zijn handen omhoog. Hij weet het ook niet. Iedereen begint onrustig op zijn stoel te schuiven en Sophie kijkt hulpeloos de zaal in. Ze had vast een leuk opzweepfilmpje met discomuziek willen laten zien. En dat iedereen daarna dan superveel zin had om gereorganiseerd te worden. Ze zal ‘technische ondersteuning optimaliseren’ na vandaag ook wel op haar lijstje zetten.

‘Katja, luister, ik ben echt serieus. Dit is helemaal niet goed. Na die plenaire sessie ging die vrouw per team uitleggen wat haar plannen zijn. Ze wil gaan “werken vanuit een kleurenpalet en haar voelsprietten uitsteken”. Ja, zo zei ze het.’

‘Klinkt heel vaag allemaal. “Werken vanuit een kleurenpalet”, wat houdt dat in? Heb je dan iedere dag een themakleur op kantoor? Dan komt jouw enorme collectie gekleurde pumps eindelijk eens van pas, hahaha.’

‘Luister nou even. Het is heel serieus en een stuk concreter dan je zou denken. Iedereen moest een testje invullen. Over wat je belangrijk vindt, hoe je dingen aanpakt, hoe je met veranderingen omgaat, en dan kon je steeds vier antwoorden kiezen. Heel eenvoudig, het was direct duidelijk wat het juiste antwoord was. En daar rolt dan een persoonlijkheidskleur uit.’

‘Een wat?’

‘Een persoonlijkheidskleur. O, het is echt rampzalig dit.’

‘Want? Jij bent zwart?’

‘Nee, even serieus nu. Het is echt heel erg. Ze liet ons op het whiteboard zien wat ze met dit kleurengedoe wil. Een gek verhaal over dat mensen een mix zijn van vier kleuren: rood, groen, geel en blauw. Volgens die Sophie heb je vaak één of twee kleuren die wat dominanter aanwezig zijn. Zelf is ze bijvoorbeeld rood en geel. Omdat we een evenementenbureau zijn, een *event experience agency* zoals zij het noemt, wil ze creatieve teams samenstellen.

En die moeten allemaal geel zijn. Met wat rood en groen. Geel is helemaal de toekomst.'

'Sorry Aaf, je bent mij kwijt. Klinkt supervaag. Bel Jiske anders even, die is meer van de vage dingen.'

'Ik vond het ook vaag, iedereen vond het vaag. Niemand snapte er wat van. Dus ik vroeg meteen om opheldering.'

'Uiteraard.'

'Wat me een verhaal over dieren opleverde.'

'En toen was het in één klap duidelijk?'

'Ze liet een sheet zien met daarop vier soorten dieren. Vlinders, kamelen, stieren en pinguïns. Gele vlinders heeft Sophie dus het liefst, die zijn creatief, inspirerend, vrolijk en constructief. Rood is ook nog heel erg oké. Dat zijn de *getting things done*-stieren. "Soms wat te veel recht op hun doel af," zei ze. "Maar nog steeds een hele waardevolle kleur." Groen is de gezellige kameel. Die houden van "samen dingen doen in harmonie". Een hele geschikte kleur voor de collega's die ook vaak gastvrouw zijn op evenementen. Maar beter ben je niet té groen. En dan heb je nog de blauwe pinguïns. Pinguïns willen op tijd hun eten en altijd dezelfde dierverzorger als ze in een dierentuin zitten. Ze zijn star en staan niet open voor verandering.'

'Wat een raar gedoe, joh. Dat neem je toch niet serieus? Gewoon een beetje meegaan en ja en amen zeggen en je er verder niets van aantrekken. Wanneer hoor je welke kleuren jij allemaal bent?' Katja vindt in principe iedere theorie onzin. En wetenschappelijk onderzoek zegt haar niets. Ze kent altijd wel iemand die een heel andere ervaring heeft.

'Dat weet ik al. Ik heb een score van 93% pinguïn.'

'Oké. Dan heb je misschien toch wel een probleem. Bel Jis.'

Het fijne aan Jiske is dat ze alles snapt, ook als ze het niet snapt. En alles weet, ook als ze het niet weet. Jiske is het soort mens dat iedereen gerust kan stellen en pas rust heeft als dat is gelukt.

‘Ja, Jis, dat snap ik wel, dat er altijd iets van iedere kleur in je zit, maar bij mij was dat maar 1%. Ik had maar 1% geel. In die kernteams van haar zitten echt geen pinguïns hoor, hoor je wat ik zeg?’

‘Ava, doe nou even rustig. Je werkt daar al jaren, je hebt goede beoordelingen, ze gaan je niet zomaar ontslaan op basis van een persoonlijkheidsprofiel. Ze hebben je zelf aangenomen met dit profiel.’

‘Die Sophie zei dat 1% geel heel zorgelijk is in deze “branche”. Zo zei ze het. En dat het maar de vraag is of er wel een gele vlinder in mij zit. Die groene kameel heb ik natuurlijk weer wel, maar dat leek ook niet echt een pre. Wat nu? Straks gaan ze me ontslaan. Ik kan nu niet ontslagen worden, dat kan echt niet. Zo snel vind ik niks anders. Heb je niet gelezen dat dertigers nergens meer aan de bak komen? Dan moet ik gratis stages gaan doen. Van die werkstages weet je wel? Een soort slavernij is dat. Wie betaalt dan het huis? Ik kan hier niet blijven wonen als ik geen inkomen heb en dan heb ik geen huis en geen eten, en wie zorgt er dan voor Cléo? Die moet dan bij Thijs en die troela gaan wonen. Maar die letten nergens op. Dan eet ze niet goed en maakt haar huiswerk niet. Dan wordt ze van school gestuurd en raakt ze natuurlijk zwanger van God mag weten wie. En ondertussen is die Natalja dan ook al zwanger. Dan wordt Thijs dus vader én opa tegelijkertijd en ...’

‘Draaf nou niet zo door. Niemand raakt zwanger en niemand is alleen maar een pinguïn. Weet je wat jij moet doen? Vragen of je een coach mag. Je doet net of je dit heel serieus gaat aanpakken en dat jij dolgraag die gele kant in jezelf wilt gaan aanboren. Jij wilt jezelf ontwikkelen en zij gaan dat faciliteren.’

‘Oké. Een coach. Ik moet een coach vragen.’ Ik wil mezelf helemaal niet ontwikkelen. Ik wil gewoon dat iedereen even normaal doet.

‘Ik weet nog wel iemand voor je, jij moet naar Jerry Muller. Ik

hoor alleen maar goeie verhalen over hem. Hij schijnt het beste uit iedere vrouw te kunnen halen. Op werkgebied dan, hè! Jiske lacht. Ik ook. Om haar een plezier te doen. Wat een ramp dit. Een regelrechte ramp.

Vijf uur en veertig minuten geslapen. Dat is twee uur en twintig minuten te weinig. Boven klinkt een hoop gebonk en gepraat. Ik ken dit geluid: Cléo belt op speaker. En dat is heel normaal. De stemmen komen langzaam dichterbij en dan zwaait de deur open. Ze gebaart iets waaruit ik opmaak dat ze direct weggaat.

‘Moet jij niet eten?’ roep ik nu terwijl ik met mijn hand een plooi uit mijn rok probeer te vegen. Misschien zo toch nog even opnieuw strijken.

‘Ja, sorry, dat is m’n moeder, die praat er even doorheen. Ja, beetje irritant. Ogenblikje. Jááá?’

‘Ik zei: moet je niet eerst even iets eten voor je naar school gaat?’

‘Nee, ik eet op school wel. Ik app je zo op de fiets, mam, want Sam en ik hebben een heel goed idee. Hashtag zomer.’

‘Hashtag ik hoor het wel.’

De geïrriteerde frons betekent dat ‘hashtag’ zeggen iets is wat voorbehouden is aan mensen van veertien.

‘En niet op de fiets appen, dat is heel gevaarlijk. Van alle ongelukken op de fiets, komt het in 20% van de gevallen omdat iemand...’

De voordeur valt achter Cléo dicht.

Nog twintig minuten voor ik in de auto moet zitten. Misschien valt het allemaal mee. Je gaat iemand die al jaren prima functioneert niet op basis van de verkeerde kleur de laan uitsturen. Dat kan niet eens. Dat zei Jiske ook. Het kan gewoon niet.

Ook dat nog. Een of andere idioot heeft zijn Hummer zo geparkeerd dat ik de keuze heb tussen een boom omverrijden, opstijgen of een terreinwagen van drieduizend kilo wegduwen. Ik kies voor de laatste optie en begin met duwen.

‘Denk niet dat dat gaat lukken, Ilona.’ Gerda staat midden op straat, twee meter bij me vandaan. Gert staat er triomfantelijk naast, aangelijnd.

‘Eh, hallo Gerda, dag Gert,’ zeg ik. Hoe vaak heb ik de afgelopen jaren nou al niet tegen buurvrouw Gerda gezegd dat ik Ava heet? Namen zijn futiliteiten in Gerda’s drukke leven. Als ze zich daar nu ook al druk om zou moeten maken...

‘Haast?’

Ik knik. Waarom heeft Gerda een badjas aan op straat? Normaal is haar uitgaanskostuum een bruine ribbroek met een oranje of beige wollen trui. Sinds de dood van Bernard, drie jaar geleden, draagt ze nog uitsluitend zijn kleding. De vraag is of de badjas ook uit Bernards collectie komt. Ik besluit het op een later tijdstip te vragen. Ik heb nu andere problemen.

‘Ik heb ontzettende haast, Gerda, dus als je het niet erg vindt, ga ik even verder.’

‘Als er geen handrem opzat, bewoog ie al.’ Gerda kijkt door het raampje van de Hummer. ‘Hij staat in de P.’

‘Shit,’ zeg ik hardop. Om op tijd te komen moet ik over een minuut op de ring zitten. Dat gaat natuurlijk nooit lukken. Ik zal bij alle woningen aan moeten bellen. Om acht uur ’s ochtends. Mensen zullen woedend zijn.

‘In een straat met negen-onder-een-kapwoningen staan geen Hummers...’

‘Nou, er staat er toch echt eentje,’ foeter ik. ‘Of ziet dit er soms uit als een Panda?’ Panda, pinguïn. Een pinguïn in een Panda. Misschien word ik wel langzaam gek.

‘... en daarom is de auto van iemand die hier niet woont. De nieuwe juffrouw van nummer 36 heeft regelmatig nachtelijk be-

zoek van mensen die hier niet wonen. Goiedag.'

Gerda sjokt weg met Gert die als een soort slotakkoord tegen de Hummer piest.

'Dag, ja sorry dat ik zo vroeg aanbel. Ik ben Ava Villepein van nummer 14. Ik heb even een hele gekke vraag maar vooral ook nogal veel haast, snap je, dus ik dacht ik bel gewoon aan want hij kan ook van jouzelf zijn natuurlijk, ik bedoel het is niet gezegd dat het per se van mannelijk bezoek zou moeten zijn.'

'Goedemorgen.' Een vrouw met half lang blond haar en een lief gezichtje kijkt me vriendelijk aan. Ze is denk ik iets ouder dan ik. Maar ze lijkt wel op Barbie..

'Dag, ik ben Melanie.' Ze steekt vriendelijk haar hand uit. 'Is er iets aan de hand?' Melanie is ook in badjas. Het is het type badjas dat geisha's in films dragen. Kort, glimmend en met spannende figuren erop, zoals kraanvogels.

'Het gaat over de Hummer. Ik sta vast en toen dacht Gerda dat jij misschien...'

'Wacht maar even.' Ze draait zich om en trippelt een paar treden de trap op. 'Hé lekker ding, heb jij een Hummer?' Ik hoor een mannenstem maar kan niet precies verstaan wat er gezegd wordt. Ze loopt naar boven en komt even later de trap weer af met een bosje sleutels in haar hand. 'Je mag kiezen: meenemen of wegzetten.'

'Meenemen? Haha.'

Ik verplaats de Hummer, gooi de sleutels in de brievenbus en ren terug naar m'n auto. Twee minuten achter op de planning. Hopelijk valt het mee met de files, dan kan ik zo nog wat tijd inlopen. Op de passagiersstoel piept mijn telefoon. Een berichtje van Cléo:

Ik ga deze zomer alleen op vakantie

*Hoi Cléo, zullen we het daar vanavond even over hebben?
Groetjes Ava*

Mam het is geen brief

*Hoi Cléo ik weet niet wat je bedoelt maar de afspraak is
dat je met 16 in Nederland alleen op vakantie mag en met 18
in het buitenland. Je bent nu 14.
We hebben het er vanavond over.
Groetjes Ava*

Ik hoop dat ik nooit zo wordt als jij

Het is 'word' met een d

Het is kut met een t

De spaghetti moet nog zeven minuten koken, de tomatensaus nog elf minuten. Pasta smaakt het beste als je het even vijf minuten met een deksel op de pan laat staan. Wel eerst afgieten natuurlijk. Dat is zo gebeurd. Als je het niet over je heen gooit tenminste. Want als je het over je heen gooit, heb je direct tweedegraads brandwonden. Of erger. Als je je kleding dan in blinde paniek uittrekt, scheur je zo de huid mee. En die hersteloperaties blijf je altijd zien.

Al een uur niet aan het kleurenpalet gedacht. Jiske denkt dat het allemaal wel mee zal vallen. Ik moet van Sophie een plan van aanpak maken over hoe ik denk het geel in mezelf naar boven te halen. Hoe we die ene procent kunnen uitbouwen naar minimaal dertig. Maar als ik aan geel denk, denk ik aan gele vlinders en raak ik nog meer in paniek. Op de basisschool vloog er ooit een vlindertje in mijn mond dat ik toen van schrik heb doorgeslikt. De meester vond het nodig om me daarna plaatjes te laten zien van wat er in mijn buik zat. Vlinders zijn van dichtbij net monsters met die grote glazige, bolle ogen aan de zijkant van hun kop. Niemand heeft nu wat aan paniek, dus tot vanavond tien uur hoef ik niet aan het kleurenpalet te denken.

‘Cléo, we gaan over tien minuutjes eten!’ Het duurt tegenwoordig een eeuwigheid voor ze in actie komt. Of ze zit nog midden in een vlog of een sessie ‘wezenloos uit het raam staren met m’n huiswerk op schoot’ of ze zit aan de telefoon.

‘Ik ben met papa aan de telefoon, hij wil jou ook!’ Dat laat-

ste lijkt me stug maar het eerste verbaast me niets. Ik heb nog niet goed nagedacht over een manier om het aanvaarden van de non-voortplantingsclausule wat aantrekkelijker voor hem te maken. Ook al beweert Thijs dat het nog niet zover is, ik geloof er niets van. Hij dacht ook dat hij eeuwig bij mij zou blijven. Het idee dat ik die arme Cléo uit zou moeten leggen dat papa haar ook heeft vervangen, door een nieuw kind, roept weer nieuwe paniek op. Niet aan denken. Zover is het nog niet. Hij tekent die clausule heus wel.

‘Ik ben aan het koken, zeg maar tegen papa dat ik terugbel!’

‘Nee, het moet echt nu, mama, hij wil jou nú spreken!’ Cléo heeft als ze boven is altijd het idee dat ze zich in een villa van 480 vierkante meter bevindt en dat spreken op vuvuzela-niveau de enige manier is waarop iemand haar kan verstaan.

‘Nee, echt niet. Ik bel over een uurtje terug.’

De tafel is gedekt. Alleen de glazen met water nog en wat gaspte kaas. Misschien moet ik die coach van Jiske toch maar bellen morgen. Wie weet heeft hij wel ervaring met het ombuigen van werknemers van de ene naar de andere kleur. Die Sophie heeft niets gezegd over termijnen. Wanneer iedereen ongeveer moet zijn zoals zij heeft bedacht. Koen en Wendy dachten dat het wel los zou lopen. Maar ja, die hebben makkelijk praten. Koen was half kameel, half vlinder en Wendy vlinder, kameel en stier. Allemaal prachtige combinaties. Koen moest alleen nog wat aan zijn stiers*skills* werken.

DINGDONG. De bel. Laten we hopen dat het niet weer Gerda is. Die maakt er tegenwoordig een gewoonte van om zichzelf helemaal naar mijn voorkeur te slepen om vervolgens uit te leggen dat ze fysiek niet in staat is om haar kliko aan straat te zetten en of ik dat even wil doen.

‘JE NEEMT NIET OP! WAAROM NEEM JE NIET OP? JE MÓÉT ME HELPEN!’ Van alle mensen die ik kon bedenken, was Thijs wel de

laatste die ik voor mijn deur verwachtte. Zijn gezicht is helemaal rood aangelopen en zit onder de vlekken. Zijn ogen schieten paniëkerig in het rond.

‘Wat is er aan de hand? Word je achtervolgd?’ Ik kijk achter hem de straat in. Niemand te zien.

‘Ik weet het niet meer, ik ben ten einde raad. Help me, help me alsjeblieft.’ Thijs lijkt in totale paniek. Hier is iets goed mis.

‘Kom maar even binnen.’ Ik doe de deur open en hij glipt naar binnen. ‘Ga maar even rustig op de bank zitten, dan maak ik thee.’ Zijn ademhaling lijkt sterk op hyperventilatie.

‘Ik kan nergens naar toe. Jij bent de enige waar ik terecht kan. Het is zo erg allemaal. Shitzooi!’ Een kussen van de bank komt met een smak op de grond terecht. ‘Doe dat maar liever even niet, hè!’ zeg ik. Dat hij in kennelijke staat is, is één ding, maar we gaan de boel hier niet slopen.

Dan pakt hij vanuit het niets mijn handen vast. ‘Kan ik op je rekenen, Ava?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik sussend. Zou hij in de problemen zitten? Voor zover ik weet heeft hij zich nog nooit met rare zaakjes ingelaten. ‘Eerst maar even thee.’

‘Heb je niet iets van wijn in huis? Of gin of zo?’ Hij kijkt er zo hulpeloos bij dat ik het hem voor deze keer maar vergeef dat hij zich als een prins gedraagt.

‘Als jij wat lekkers inschenkt,’ vervolgt hij, ‘dan loop ik even naar de auto.’ Het plotselinge herstel van de voortvluchtige brengt me van mijn à propos. Net liep hij nog met kussens te gooien, nu loopt hij monter het tuinpad af richting auto.

Vijf minuten later is hij weer terug.

‘Wat is dit?’ Thijs staat in de gang met drie enorme koffers.

‘Koffers.’

‘Ja, dat zie ik. Maar wat doen die in mijn gang?’ Ik ben het spoor totaal bijster.

‘Je wilde me toch helpen? Of wil je me toch niet helpen?’

Natalja heeft me eruit gezet. Ik kan nergens naartoe. Het is maar voor een nachtje.'

Ik voel diep vanbinnen een klein vreugdevuurtje ontbranden. Gerechtigheid.

'Geen sprake van, je pakt nú die koffers en je zet ze terug in de auto. Ik wil die rotzooi hier niet hebben. Weg ermee!' Ik pak de grootste bruine koffer en loop ermee naar buiten. Dat lelijke ding heeft hij al sinds ik hem ken, een soort familie-erfstuk, model hutkoffer.

'Zeg, blijf even van die koffer af!' snauwt Thijs en begint ook aan het handvat te trekken. Net als Cléo haar hoofd om de hoek van de deur steekt en vraagt wat er in hemelsnaam aan de hand is, schiet het handvat los. De koffer valt open en alles valt op de tegels. Een elektrische tandenborstel rolt zielig in het gras.

'Mama!' roept Cléo en kijkt me geschrokken aan. Thijs raapt de tandenborstel op en bestudeert de barst die er door de val in is ontstaan. 'Ook kapot,' stelt hij ten slotte vast.

'En wat was er nou aan de hand?' vraagt Cléo zodra we binnen zijn, alsof zij de ouder is en wij net luidkeels ruzie hebben zitten maken over een barbiepop.

'Nou, mijn relatie met Het Meisje is over. Ze wil niet meer.' Thijs noemt Natalja altijd Het Meisje. Wat zelfs voor iemand van zesentwintig een infantiele bijnaam is.

'En ik dacht nog wel...' Thijs schiet vol. Hij slikt. 'Nou ja, ik dacht gewoon dat het echt was. Dat Natalja de ware was. Ik bedoel mama was natuurlijk mijn eerste ware, dat staat buiten kijf, maar zij was mijn tweede ware als het ware.'

De ware als het ware.

'En toen zei mama eerst dat ze me wilde helpen, want ik kan natuurlijk nergens naartoe. En daarna werd ze heel boos.'

'Mam?' Cléo kijkt me streng aan nu blijkt dat ik ben begonnen. 'Klopt dat?'

‘Liefie, wij gaan jou hier niet mee belasten. Ga jij anders maar even naar boven, dat los ik dit wel met papa op. Geef papa maar even een dikke knuffel, want je ziet hem overmorgen pas weer.’

‘Hoe bedoel je?’ Cléo’s ogen staan vol afschuw. ‘Stuur jij papa echt weg? Terwijl hij nergens naartoe kan? Dat is toch gemeen?’

‘Ava, hoezo hier?’ Thijs kijkt bedenkelijk naar het luchtbed naast het kledingrek in de inloopkast. ‘We hebben toch nog genoeg andere ruimtes waar ik kan liggen? Bijvoorbeeld op zolder. Die is helemaal leeg en er is zelfs een aparte wc. Ik ben nu net Harry Potter, die moest ook in die gangkast slapen van die gemene dikke oom en...’

“We” hebben helemaal niets. En dit is een prima plekje voor jou. Een plekje voor één nacht. De zolder is voor logés. Voor mensen die langer blijven logeren. En daar is in dit geval geen sprake van. Eén nacht.’

‘Ja, ja, je bent duidelijk.’